Γράφει ο **Βασίλης Τζώτζης**

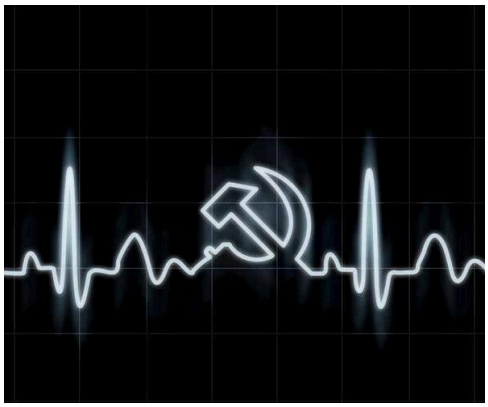

Το κείμενο γράφεται λίγες ώρες μετά την Ψήφιση του 3ου Μνημονίου από το Ελληνικό Κοινοβούλιο. Με σαφή φόρτιση από την προδοσία των λαϊκών συμφερόντων της Κυβέρνησης ΣΥ.ΡΙΖ.Α. – Αν.Ελλ., καθώς και τη διακριτή διαφοροποίηση των δυνάμεων της Αριστερής Πλατφόρμας, ΚΟΕ κ.α.. Οι εξελίξεις τρέχουν και είναι σοβαρότατες. Ίδιας τάξης λοιπόν είναι και τα καθήκοντα τα οποία απορρέουν από αυτές.

Ζήτημα 1ο (Ενότητα του χώρου)

Η ενότητα του χώρου ΠΡΕΠΕΙ κ ΜΠΟΡΕΙ να διαφυλαχθεί ως κόρη οφθαλμού. Οποιασδήποτε φύσης και αν είναι τα ιδεολογικά κατά βάση, ζητήματα που ανακύπτουν ΔΕΝ ακυρώνεται, ούτε αστοχεί σε κανένα σημείο το μεταβατικό πρόγραμμα. Απλή -τυπική- συνέπεια χρειάζεται και οι εξελίξεις μπορούν να αξιοποιηθούν υπέρ των λαϊκών δυνάμεων και του απαραίτητου προγράμματος πάλης. **Αρκεί εμείς να μην λιποψυχήσουμε.**

Η διαφαινόμενη διάσπαση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. προς τα Αριστερά ΠΡΕΠΕΙ να ολοκληρωθεί και να βαθύνει στρατηγικά. Από πουθενά ΔΕΝ δικαιολογείται η δική μας «δεξιοποίηση», ώστε να επιταχύνουμε τις εξελίξεις. Κανείς μας ΔΕΝ θέλει -εκούσια- να συμβάλει σε μια επέκταση του Αστικού Πολιτικού συστήματος προς τα Αριστερά. Να κουβαλήσουμε νερό σε μύλους που ΔΕΝ προωθούν την ταξική πάλη, να δράσουμε κάτω από ξένη σημαία.

Τα παραλυτικά οργανωτικά φαινόμενα ΔΕΝ αποτελούν άλλοθι για πορεία ΔΙΧΩΣ ΑΡΧΕΣ.

Ζήτημα 2ο (Αριστερή Πλατφόρμα)

Ο γράφων δηλώνει ανοιχτά και ξεκάθαρα πως ΔΕΝ έχει ΚΑΝΕΝΑ πρόβλημα, αντιθέτως είναι επιθυμητό, **να συμπορευτεί με όλες τις δυνάμεις που οργανωμένα**

εγκαταλείπουν το ΣΥ.ΡΙΖ.Α.. Με πλήρη σεβασμό στην εσωτερικότητά τους, την ΗΓΕΣΙΑ, την αυτοτέλεια και τις διαδικασίες τους, **ΧΩΡΙΣ καμιά εκδικητική διάθεση κάποιας όψιμης δικαίωσης.**

Αυτό όμως ΔΕΝ μπορεί να πραγματοποιηθεί ΧΩΡΙΣ τους απαραίτητους ΟΡΟΥΣ και προϋποθέσεις, οι οποίοι προκύπτουν -αναπόδραστα- από τις αντικειμενικές εξελίξεις και τη μαζική λαϊκή συνείδηση.

Η συγκρότηση του κοινού μετώπου δράσης ΔΕΝ μπορεί να μην γίνει με σαφή τοποθέτηση -στον αντίποδα φυσικά- πάνω στα ζητήματα εγκλωβισμού της σημερινής Κυβέρνησης. Πρέπει να εντοπιστούν καθαρά τα δόκανα με τα οποία ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. μετετράπη σε νεομνημονιακό μόρφωμα. Φυσικά η πλήρης ιδεολογική ταύτιση στα ζητήματα είναι αδύνατη, αλλά οι εξελίξεις δείχνουν το δρόμο και τις δυνατότητες.

Π.χ. το ιδεολόγημα της συνέχειας του κράτους. Δεν είναι δυνατό να συμφωνήσουμε για το χαρακτήρα του Αστικού Κράτους, ως οργάνου καταστολής και επιβολής της Κυρίαρχης τάξης. Ούτε θα μαλώσουμε για την αυθεντικότερη ερμηνεία του Β.Ι. Λένιν στο «Κράτος κ Επανάσταση». Σήμερα, αρκεί να δηλωθεί πως ΔΕΝ υπάρχει κανένας σεβασμός στις Μνημονιακές δεσμεύσεις των προηγούμενων Κυβερνήσεων. Η σαφής τοποθέτηση ΥΠΕΡ των μονομερών κινήσεων για την προστασία των λαϊκών αναγκών.

Ζήτημα 3ο (Το αναγκαίο Πλαίσιο)

Όσο αδικαιολόγητοι θα είμαστε, Σύντροφοι, αν χάσουμε την ευκαιρία που φαίνεται να ανοίγει, άλλο τόσο θα είμαστε αν ΔΕΝ βοηθήσουμε -με τη δράση μας- να δεχθούν πλήγμα τα βάθρα της αστικής απολογητικής.

Θα ήταν ασυγχώρητο λάθος να πάμε πίσω από τις εξελίξεις. Π.χ. Την ημέρα της αποδοχής της Μνημονιακής συμφωνίας από τον Πρωθυπουργό της Χώρας, σε εκείνη την 17ωρη συνεδρίαση γνωρίζαμε πως ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ακολουθεί Σύνοδος Κορυφής των 28 κρατών μελών της Ε.Ε.. Σύνοδος η οποία θα μελετούσε την πιθανή έξωση της Ελλάδας και παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας.

Θα ήταν πιστευτό ΣΗΜΕΡΑ να εμφανίσουμε ως πρόταγμα «Διαγραφή Χρέους – Εθνικοποίηση Τραπεζών – έξοδος από το ΕΥΡΩ (μοναχά)»; Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, όσοι νιώθουν εξαπατημένοι από εδώ και εμπρός «θα φυσάνε και το γιαούρτι», μετά την οικτρή διάψευση των ελπίδων τους. **Θα μοιάζουμε ότι ετοιμάζουμε το ΝΕΟ ΨΕΜΑ, αν πάμε με**

πολιτικές θέσεις πίσω από τα δικά τους πραγματικά προχωρήματα, με πρόσχημα τη γραμμή μαζών.

Υπάρχει παραγωγική ανασυγκρότηση, ανάκτηση των απαραίτητων οικονομικών εργαλείων, της Εθνικής Ανεξαρτησίας – Λαϊκής Κυριαρχίας δίχως την άμεση ρήξη με την Ε.Ε.; Τι θα πούμε για τα δημοσιονομικά σύμφωνα, τις υποχρεωτικές δεσμεύσεις κλπ;

ΦΥΣΙΚΑ το ΟΠΛΟ του ΦΟΝΟΥ είναι το ΕΥΡΩ και σε πρώτη φάση εκεί εστιάζεται η προσοχή ευρύτερων δυνάμεων. Αλλά ο ελληνικός λαός ξέρει ΠΟΙΟΣ ΚΡΑΤΑΕΙ το μαχαίρι.

Αν σε πρώτη φάση εστιάσει εκεί ώστε να αποφύγει το θανατηφόρο χτύπημα, ακολούθως πρέπει να λύσει τους λογαριασμούς του με το δολοφόνο. Σε ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΝ επιτρέπονται αυταπάτες και δισταγμοί για το χαρακτήρα του ή για πιθανές τίμιες σχέσεις μαζί του, μετά τις πολλαπλές απόπειρες εναντίον μας.

Ζήτημα 4ο (Περί αξιοπιστίας των συμβαλλομένων)

Σε συζητήσεις με Συντρόφους διαπιστώνεται πως έχει και η Αριστερή Πλατφόρμα τις ευθύνες της για τη σημερινή κατάσταση. ΝΑΙ έχει είναι η απάντηση. Αλλά ΔΕΝ μπορεί κανείς να την ταυτίσει με τη σημερινή πλειοψηφία του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.. Δεν είναι αδιάφορο το «ΝΑΙ» ή «ΟΧΙ» στο 3ο Μνημόνιο.

Επίσης υπάρχει η σκέψη ότι «ΔΕΝ εμπιστευόμαστε την Ηγεσία τους». Σύντροφοι, καλά θα κάνουμε μαζί με την όποια -δικαιολογημένη- κριτική να σκεφτούμε πως αυτοί οι άνθρωποι **άφησαν Υπουργικές ΚΑΡΕΚΛΕΣ, για να μην προδώσουν το ΟΧΙ και τη λαϊκή εντολή.** Όσοι εύκολα στον καφέ ή στο βραδινό ποτό λέμε μεγαλοστομίες ΔΕΝ βοηθάμε στα αναγκαία βήματα.

Αυτό ΔΕΝ επιτρέπει την αδικαιολόγητη «θυσία» προγράμματος και την υποχώρηση του απαραίτητου πολιτικού βάθους, αλλά απαιτεί μια ανοιχτόκαρδη και τολμηρή ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ.

Σε κάθε περίπτωση σε ζητήματα που ΔΕΝ μπορεί να κατακτηθεί σύμπτωση, μπορεί να διασφαλιστεί η προγραμματική αυτοτέλεια ερμηνείας και των πολιτικών πρακτικών. Π.χ. στο ζήτημα της Ε.Ε. που μοιάζει να αποτελεί σημείο διχοτόμησης. Αν αποφασίσουμε πως ΔΕΝ θέλουμε να θυσιάσουμε την κοινή μας πορεία, μπορούμε να δώσουμε στην έκφραση «ρήξη με την Ε.Ε. και τις πολιτικές της» ο καθένας το δικό του χρωματισμό. Δίχως στεγανά και δεσμεύσεις, ΧΩΡΙΣ έναν συγκεντρωτισμό που θα ταίριαζε σε μορφώματα που ΔΕΝ είμαστε. Η

ζωή και οι εξελίξεις μαζί με την ιδεολογική και γόνιμη αντιπαράθεση θα αποκρυσταλλώσει την αλήθεια.

Κλείνοντας

Σε κάθε περίπτωση, είτε επιτευχθεί η αναγκαία πολιτική συμφωνία είτε ΟΧΙ, αυτό ΔΕΝ θα αποτελέσει το «ΤΕΛΟΣ της ΙΣΤΟΡΙΑΣ». Το σημαντικότερο από όλα είναι να μην πληγώσουμε τις συντροφικές μας σχέσεις. Οι εξελίξεις και ο ανηφορικός δρόμος που έχουμε να διαβούμε, ενάντια στην νέα Εθνική Ενότητα της Μνημονιακής Βαρβαρότητας και του ρεαλιστικού μονόδρομου, θα μας φέρουν στα ίδια μετερίζια. Ας μην υπονομεύσουμε ΚΑΙ το ΜΕΛΛΟΝ αν για υποκειμενικούς ή αντικειμενικούς λόγους ΔΕΝ πορευτούμε μαζί σήμερα. Η εμπειρία της κοινής πορείας με το Σχέδιο Β’ και τη ΜΑΡΣ μπορούν να φανούν χρήσιμες.

Υστερόγραφο

Επειδή η ανυπομονησία και η γκρίνια καμιά φορά οδηγούν σε λάθος συμπεράσματα και απογοητεύσεις. Να ξέρουμε όλοι μας και να οπλιστούμε με υπομονή και θάρρος, ιδεολογική αντοχή για πορεία κόντρα στο ρεύμα.

Η ιστορική κίνηση των μαζών και η άνοδος της ταξικής πάλης θα φέρουν τις όποιες εξελίξεις ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ εκλογικό ή μετωπικό ΤΡΙΚ.

Φυσικά η παραδοχή αυτή ΔΕΝ μας απαλλάσσει από τα ΣΗΜΕΡΙΝΑ επιτακτικά μας ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ. Το οραματικό αύριο περνάει από το αναγκαίο ΣΗΜΕΡΑ, αλλά αλίμονο αν ξεχάσουμε το «πού θέλουμε να πάμε», πιστεύοντας πως αξιοποιούμε τις δυνατότητες της στιγμής.

Όσοι θέλουν να ονομάζονται Κομμουνιστές και κοινωνικοί αγωνιστές πρέπει να μπορούν να συνδέουν αρμονικά το ΣΗΜΕΡΑ με το ΑΥΡΙΟ, το ΑΥΘΟΡΜΗΤΟ με το ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ, την Τακτική με τη Στρατηγική.

Η βασανιστική κ κοπιώδης πορεία μετά το ’89-’91, οι μάχες του προηγούμενου διαστήματος, η βαθιά πίστη στην Εργατική Τάξη και τους λαϊκούς αγώνες μπορούν να μας γεμίζουν με αισιοδοξία ότι θα τα καταφέρουμε.

Τζώτζης Βασίλης
Φλώρινα 14/08/2015